

29.6.2017

POL-2017-8106

Puolustusministeriö

Puolustusministeriön lausuntopyyntö 20.4.2017, Dnro 801/40.02.00/2015

Keskusrikospoliisin lausunto sotilastiedustelulainsäädäntöä koskevasta työryhmän mietinnöstä (HARE PLM 004:00/2015)

Taustaa

Työryhmä ja sen valmisteleva mietintö

Puolustusministeriö asetti 1.10.2015 työryhmän, jonka tehtävänä oli valmistella ehdotus sotilastiedustelua koskevaksi lainsäädännöksi eli perussäännökset puolustusvoimien tiedustelutoiminnan tarkoituksesta, toimivaltaisista viranomaisista sekä niiden tehtävistä ja toimivaltuuksista, tiedustelun ohjauksesta ja valvonnasta, tietojen käsittelystä sekä viranomaisten yhteistyöstä.

Keskusrikospoliisi ei ole lakiehdotuksen valmistelun aikana osallistunut sitä koskeviin keskusteluihin, eikä se ole saanut tutustua valmistelutyöhön sen eri vaiheissa. Viraston tiedossa ei ole ollut, että salaisten tiedonhankintakeinojen käyttöä oltaisiin esittämässä laajennettavaksi varsinaisen ulkomaan signaalitiedustelun lisäksi koskemaan laajasti kaikkia poliisin käytössä olevia tiedonhankintakeinoja kotimaan toiminnassa. Ehdotuksesta ilmeviin laajoihin tiedonhankintakeinoihin sisältyy luonnollisesti lukuisia perus- ja ihmisoikeuksiin sekä viranomaisten keskinäiseen tehtäväjakoon liittyviä kysymyksiä.

Työryhmä ehdottaa valmistuneessa mietinnössään, että lakia sovellettaisiin Puolustusvoimien tiedustelutoimintaan eli sotilastiedusteluun, jolla hankitaan, tutkitaan ja hyödynnetään puolustusvoimista annetussa laissa säädettyihin puolustusvoimien tehtäviin liittyvää tietoa Suomen ulko-, turvallisuus- ja puolustuspolitiikan tueksi sekä Suomeen kohdistuvien ulkoisten uhkien kartoittamiseksi. Tietoa hankittaisiin julkisista ja ei-julkisista tietolähteistä. Toimivaltuuksien käytön tulisi olla laissa säädettyjen yleisten periaatteiden, kuten suhteellisuusperiaatteen ja vähimmän haitan periaatteen mukaista.

Lakiin ehdotetaan Puolustusvoimille seuraavia toimivaltuuksia: suunnitelmallinen tarkkailu, peitelty tiedonhankinta, tekninen kuuntelu, tekninen katselu, tekninen seuranta, tekninen laitetarkkailu, telekuuntelu ja tietojen hankkiminen telekuuntelun sijasta, televalvonta, tukiasematietojen hankkiminen, teleosoitteen tai telepäätelaitteet tunnistamistietojen hankkiminen, peitetoiminta, tietolähdetoiminta, tietolähteen turvaaminen, valeosto, paikkatiedustelu, jäljentäminen ja kirjeen tai muun lähetyksen pysäyttäminen

sekä jäljentäminen. Puolustusvoimille on siis ehdotettu merkittävää salaisen tiedonhankinnan ja pakkokeinojen kokonaisuutta. Huomioitavaa on, että keinovalikoimassa on esitetty myös toimivaltuuksia, joita poliisilla ei ole, esimerkiksi paikkatiedustelu (51 §). Myöhemmin mainitulla tavalla ehdotetun mukaan puolustusvoimat olisi tulossa sotilastiedustelussaan samalle sisäisen turvallisuuden tehtäväalueelle poliisin kanssa.

Mietinnön mukaan tiedonhankintaa tulisi voida suojata siten, että se pidettäisiin salassa tiedon hankkijan tai tiedon luovuttajan turvallisuuden varmistamiseksi, tiedonhankinnan toteuttamisen edellyttämän luottamuksen hankkimiseksi ja tiedonhankintatoiminnan paljastumisen estämiseksi. Myös tiedustelua suorittavan virkamiehen henkilöllisyys ja taustaorganisaatio olisi tarpeen mukaan voitava pitää salassa.

Lisäksi lakiin ehdotetaan sisällytettäväksi säännökset tietoliikennetiedustelusta eli viestintäverkossa Suomen rajan ylittävään tietoliikenteeseen kohdistuvasta, tietoliikenteen automatisoituun erotteluun perustuvasta teknisestä tiedonhankinnasta sekä hankitun tiedon käsittelystä.

Tietoliikennetiedustelun keskeisenä edellytyksenä voidaan pitää sitä, että ne uhat, joita tiedonhankinta saa koskea, määritellään mahdollisimman selkeästi ja suppeasti. Kansainvälisten ihmisoikeussopimusten mukaan tietoliikennetiedustelu ei voi olla keino hankkia tietoa mistä tahansa uhasta tai riskistä. Tästä syystä ne uhat ja tilanteet, joita tiedustelu saa koskea, olisi lueteltu laissa niin täsmällisesti kuin se on mahdollista. Euroopan ihmisoikeustuomioistuimen ratkaisukäytännön mukaan lainsäädännöstä on riittävän selkeästi käytävä ilmi, missä olosuhteissa ja millä edellytyksellä kansalaiset voivat joutua viranomaisten salaisesti toteutettavan tarkkailun kohteeksi. Nämä reunaehdot otettaisiin huomioon tietoliikennetiedustelun toteuttamista harkittaessa. Tietoliikenteestä on kyettävä erottamaan ne tiedot, joilla on merkitystä itse tiedustelutehtävän kannalta.

Sotilastiedustelun tehtävän osalta mietintöön on kirjattu, että puolustusvoimat voisi hankkia tietoja ainoastaan laissa määritellyssä, puolustusvoimien lakisääteisiin tehtäviin liittyvässä tarkoituksessa ja tiedustelutietojen antaminen muuhun käyttöön olisi tarkoin rajattua. Esitutkintaviranomaiselle olisi velvollisuus ilmoittaa, jos on syytä epäillä, että on tapahtunut erittäin vakava rikos. Tietoja voitaisiin ilmoittaa turvallisuutta vaarantavan rikoksen estämiseksi. Sotilastiedusteluviranomaisella olisi oikeus tietyissä tilanteissa ilmoittaa havaitsemistaan haitallisesta tietokoneohjelmasta tai antaa tietoja huomattavan varallisuusvahingon estämiseksi myös yksityiselle toimijalle.

Työryhmämietinnön perusteella ehdotettava laki kuuluu samaan kokonaisuuteen kuin sisäministeriön työryhmän ehdottama siviilitiedustelulainsäädäntökokonaisuus. Mainittu laajempi kokonaisuus turvaa Suomen yhteiskuntarauhaa siihen kohdistuvien uhkien muun muassa hybridiuhkien osalta, jonka takia tarvittavat lait on saatava voimaan mahdollisimman nopeasti.

Lausunto

Yleistä

Huolimatta myöhemmin mainittavista haasteista, Keskusrikospoliisi pitää tiedustelulainsäädännön mukaan lukien sotilastiedustelun kehittämistä tärkeänä ja oikeansuuntaisena viime vuosina poliisin toimintaympäristössä tapahtuneiden voimakkaiden muutosten sekä yhteiskuntarauhaa koskeneiden epävarmuustekijöiden lisääntymisen takia.

Toimintaympäristön muutokset ja niistä aiheutuneet poliisin tehtävä- ja vastualueiden mukautumisvaatimukset ovat aiheuttaneet haasteita poliisitoiminnalle.

Suomen turvallisuutta ja yhteiskunnan varautumista on kehitettävä kokonaisuutena yhdistämällä toimivalla tavalla voimassa oleva rikostorjuntasäännöstö ehdotettuihin siviili- ja sotilastiedustelulakeihin.

Rikostorjunnassa ennalta estävät toimenpiteet ovat yhteiskunnan ja kansalaisten näkökulmista katsoen tavoitelluimpia toimia. Niissä onnistuminen edellyttää tehokasta tiedustelutyötä, jossa yhteen on sovitettava toisaalta poliisitoiminnan keinot ja mahdollisuudet puuttua mahdollisemman varhain yhteiskuntarauhaa uhkaaviin asioihin ja ilmiöihin sekä toisaalta muiden viranomaisten hankkimat vastaavat tiedot. Puolustusvoimat ja nyt säädettävänä oleva sotilastiedustelulaki ovat osa mainittua viranomaiskoneiston voimavaraa, joka tuottaa tietoa ja antaa mahdollisuuksia ylläpitää yhteiskuntarauhaa.

Puolustusvoimien lakisäätöiset tehtävät rakentuvat pääosin ulkoisen uhkan torjuntaan. Valtion sisäinen turvallisuus sekä muun muassa vakava ja järjestäytynyt rikollisuus, terrorismi ja sotarikokset, jotka ovat osa poliisille laissa määriteltyä tehtäväkenttää, ovat kansainvälistä sekä rajat ylittävää rikollisuutta, joka toimii enenevässä määrin tietoverkoissa ja niitä hyödyntäen. Yleistä järjestystä ja turvallisuutta uhkaavana ilmiönä erilainen hybridi-vaikuttaminen on uusi poliisinkin toimialalla huomioitava toiminta-alue. Tätä taustaa vasten tarkasteltuna on todennäköistä, että puolustusvoimien ja poliisin tehtävät sivuavat toisiaan ja niissä on rajapintoja, jotka toisaalta edellyttävät yhteistyötä ja toisaalta esiin nousseet tiedot asettavat viranomaisille toimintavelvoitteita.

Erityisesti tietoverkoissa tapahtuva rikollinen toiminta ja sen tunnistaminen asettaa omat haasteensa tietoverkossa valvontaa suorittavalle taholle. Valmisteltavana olevassa lainsäädännössä on tärkeää huomioida viranomaisille säädetyt tehtävät ja varmistaa viranomaisia toimimaan parhaassa mahdollisessa yhteistyössä yhteiskuntarauhan säilyttämiseksi. Toimivan yhteistyön keskeisenä elementtinä on, että viranomaiset toimivat omilla päävastuualueillaan poliisin ollessa keskeisin sisäisen turvallisuuden viranomainen.

Mietinnössä kuvatun lakiehdotuksen sisältö

Lakiehdotus ei ainakaan riittävässä määrin huomioi poliisin ensisijaista asemaa ja toimintavelvollisuutta rikostorjunnassa (mukaan lukien rikosten ennalta estäminen).

Rikostorjunnassa poliisin ensisijaisena tehtävänä on ennalta estää ja vasta myöhemmässä vaiheessa syytä epäillä kynnyksen ylittyttyä suorittaa tapahtuneiden rikosten esitutkinta. Sotilastiedustelutoimintaa rajaisi ehdotetun 3 §:n maininta sotilastiedustelun liittymisestä ulkoisiin uhkiin. Terrorismin, asekaupan ja ylipäätään järjestäytyneen rikollisuuden luonne huomioon ottaen maininta ulkoisista uhista ei poista päällekkäisyyttä poliisin tehtävien kanssa. Lähtökohtana ilmeisesti kuitenkin on, että sotilastiedustelua voidaan tehdä myös Suomessa, eikä pelkästään ulkomailla. Näin ollen kaikkien tiedonhankintakeinojen todellista käyttötarvetta, etenkin kotimaassa tapahtuvan tiedustelutoiminnan osalta, tulisi siis edelleen pohtia ja sovittaa huomattavasti tiukemmin yhteen poliisitoiminnan kanssa. Etenkin kovimpien keinojen käyttäminen aiheuttaa väistämättä vakavan riskin sekä turvallisuusviranomaisten yleisten roolien että yksittäisten operaatioiden päällekkäisyydestä.

Ehdotetussa 4 §:ssä on sotilastiedustelukohteiksi mainittu muun muassa valtio- ja yhteiskuntajärjestystä uhkaava toiminta, joukkotuhoukset sekä valtioon tai yhteiskunnan elintärkeisiin toimintoihin kohdistuvat vakavat uhat, jotka useimmiten liittyvät jo tapahtuneeseen taikka tekeillä olevaan rikokseen. Eryteisesti pykäläehdotuksen kohtien 2-4 sekä 6-7 päällekkäisyys poliisin lakisääteisiin tehtäviin on mahdollinen, jopa todennäköinen. Mainittujen kohtien tunnusmerkistöjen mukainen toiminta ylittää käytännössä syytä epäillä -kynnyksen, jolloin esitutkinta on käynnistettävä. Tässä tarkoituksessa on huomioitava erityisesti tekojen valmistelun rangaistavuus. Pykäläehdotuksen sanamuodon mukaan kohtia sovelletaan sekä kotimaassa että ulkomailla. Poliisin toiminnan kannalta huomioitavimpia ovat kotimaassa tehdyiksi epäillyt teot.

Laadittaessa lakia sotilaskurinpidosta ja rikostorjunnasta puolustusvoimissa, tunnistettiin poliisin tarve toiminnan koordinoimiseksi. Asiasta keskusteltiin ja yhdessä koettiin tarpeelliseksi luoda säännökset poliisille informoinnista ja poliisin ns. otto-oikeudesta. Samaa periaatetta noudatettiin myöhemmin myös Rajavartiolaitoksen ja Tullin rikostorjuntalakien osalta (esimerkiksi ilmoittamisvelvollisuus poliisille; 1.1.2018 voimaan tuleva laki rikostorjunnasta Rajavartiolaitoksessa, HE 41/2017 vp ja laki rikostorjunnasta Tullissa). Sotilaskurinpidosta ja rikostorjunnasta puolustusvoimissa annetun lain 5 luvun 40 § velvoittaa informoimaan ja 39 § antaa mahdollisuuden poliisille siirtää tehtävän itselleen. Käsiteltävässä lakiehdotuksessa ei ole tältä osin täsmennetty sen suhdetta sotilaskurinpidosta ja rikostorjunnasta puolustusvoimista annettuun lakiin. Epäselväksi jää, onko ehdotetun lain mukaan puolustusvoimilla informointi- ja millainen se olisi, sekä mitkä ovat poliisin mahdollisuudet nykyisen kaltaiseen koordinointiin. Tällaiset vastaavat säännökset tulisi ehdottomasti ottaa mukaan valmisteilla olevaan lakiin. Käytännössä poliisin koordinoinnista huolehtii vakavissa rikoksissa Keskusrikospoliisi, mikä tulisi erikseen huomioida kyseistä lakia valmisteltaessa. Huomionarvoista on, että mainituksa laissa tiedon antamisvelvoite koskee myös salaisia pakkokeinoja. Mainitusti mietinnön mukaan puolustusvoimille annettaisiin yhtäläiset tiedonhankinta-

keudet ja jopa matalammilla edellytyksillä kuin poliisille on poliisilain 5 luvussa mainittu.

Lainsäädännöllä sekä käytännön toimilla tulee varmistaa riittävä tiedonvaihto toimijoiden kesken mahdollisten päällekkäisyyksien ehkäisemiseksi. Mietinnössä on mainittu puolustusvoimien ja suojelupoliisin yhteistyöstä sekä sen kehittämisestä. Keskusrikospoliisi haluaa korostaa, että poliisi on yleisvalvontaviranomainen laajoine toimintavelvoitteineen ja Keskusrikospoliisin yhtenä ydintehtävänä on kansainvälinen yhteistyö myös sensitiivisten, poliisilain 5 luvussa mainittujen tiedonhankintamenetelmien osalta. Viranomaisten välinen koordinaatio on tällöin välttämätöntä.

Mietinnössä on mainittu, että sotilastiedustelun kohteisiin keskittyvä tiedonhankinta paljastanee vain harvoin vakavia, vähintään kuuden vuoden seuraamusuhkaa kantavia rikoksia eli sellaisia rikoksia, joita koskisi ilmoituspakko esitutkintaviranomaiselle. Ehdotukseen sisältyvä säännös ilmoituksesta rikostorjuntaan vaikuttaneekin mietinnön kannan mukaan tehtäviä enemmän menettelytapoihin, kuten siihen, miten ja missä laajuudessa sotilastiedusteluviranomainen ilmoittaisi epäilystä tai vielä estettävissä olevasta rikoksesta esitutkintaviranomaiselle.

Viitaten aiempaan, mietinnössä puolustusvoimille on ehdotettu käytännössä samaa salaisten pakkokeinojen ja salaisen tiedonhankinnan keinovalikoimaa kuin poliisille. Mietinnössä on myös lausuttu, että sotilastiedustelun kohteisiin keskittyvä tiedonhankinta paljastanee vain harvoin vakavia rikoksia. On huomionarvoista, että poliisi käyttää laajimmin perusoikeuksiin puuttuvia salaisia pakkokeinoja ja salaista tiedonhankintaa ainoastaan juuri kyseisten rikosten estämiseen ja selvittämiseen. Tällöinkin keinot ovat viimesijaisia vaihtoehtoja ja perusteellisen harkinnan jälkeen tehtäviä toimia.

Lakiehdotuksen 6 luvun 76 ja 77 §:ssä on säädetty esitutkintaviranomaiselle tehtävästä ilmoittamisesta. Niin sanotuista ylitörkeistä jutuista esitutkintaviranomaiselle on ilmoitettava esitutkinnan tarpeen arvioimiseksi. Kynnys on siis matalampi kuin esitutkinnan aloittamiskynnys. Keskusrikospoliisi viittaa mainitsemaansa ehdotetun 4 §:n osalta ja toteaa, että voimassa olevassa laissa sotilaskurinpidosta ja rikostorjunnasta puolustusvoimissa (255/2014) on 5.luvussa säädökset puolustusvoimissa suoritettavasta esitutkinnasta. Saman luvun 38 §:ssä on määritelty poliisin antama apu puolustusvoimille ja yhteistoiminta poliisin kanssa. Edelleen saman luvun 39 ja 40 §:ssä on säännökset tehtävän siirtämisestä (otto-oikeus) ja ilmoittamisvelvollisuudesta. Voimassa olevan lain ilmoittamisvelvollisuus koskee määrättyjä rikoksia ja salaisia pakkokeinoja. Kuvatunkaltainen ilmoittamismenettely poliisille olisi toimiva rakenne myös ehdotettujen sotilastiedustelu-kohteiden sotilastiedustelun osalta (ehdotettu 4 §). Ilmoituksen vastaanottajana toimiva poliisi olisi käytännössä Keskusrikospoliisi.

Edelleen lakiehdotuksen mukaan rikoksesta, josta säädetty ankarin rangaistus on vähintään kolme vuotta vankeutta ja ilmoituksella voidaan olettaa olevan erittäin tärkeä merkitys rikoksen selvittämiseksi, sotilastiedusteluviranomainen saa ilmoittaa esitutkintaviranomaiselle. Sotilastiedusteluviranomainen saa ilmaista rikostorjuntaviranomaiselle tiedustelumenetelmän käytöllä saadun tiedon sellaisen rikoksen estämiseksi, josta säädetty ankarin rangaistus on vähintään kaksi vuotta vankeutta.

Ehdotetun 77 §:n mukaan tietojen luovuttaminen on kytketty yksilöitävissä olevaan estettävään tai selvitetävään rikokseen. Keskusrikospoliisin saaman käsityksen mukaan ehdotus ei tunnista tiedon luovuttamista poliisitoiminnan suuntaamiseksi, vaikka mietinnössä on todettu, että asiaan ei liity perusoikeuskysymyksiä. Luovuttamista pitäisi arvioida myös yksittäistä rikosta yleisemmällä tasolla, jolloin kyse voisi olla vakavan ja uhkaavan ilmiön tai rikosoikeudellisesti yksilöimättömän teon torjumiseen liittyvistä ilmoittamistoimista. Ehdotetussa 113 §:ssä sallitaan tietojen luovuttaminen yksityisille toimijoille vakavien uhkien torjumiseksi, jotka saattavat olla luonteeltaan taloudellisia. Keskusrikospoliisin tulkinnan mukaan, koska kyse on uhista, konkreettinen rikosoikeudellinen tunnusmerkistö ei ole edellytyksenä. Ehdotetun mukaan tietoa ei voida luovuttaa poliisille edes toiminnan suuntaamiseksi, mutta tietoja voidaan sitä vastoin luovuttaa yksityiselle sektorille taloudellisten uhkien torjumiseksi. Keskusrikospoliisi korostaa, että asian jatkovalmistelussa on estettävä mainitun kaltainen uhka tiedon siiloutumisesta. Siiloutuminen lienee ainakin yhtenä keskeisenä syynä terrorismiskujen ja muiden vakavien tekojen estämisessä epäonnistumiseen.

Poliisi on rikostorjunnan keskeisin viranomaisena. Asemansa ja tehtävänsä perusteella poliisilla on parhaat edellytykset arvioida rikosten tunnusmerkkistöjä, syytä epäillä kynnystä ja yksittäisten rikosten mahdollisia liityntöjä poliisin muihin tutkittavana oleviin kokonaisuuksiin. Tässä tilanteessa ilmoittamisvelvollisuuden on oltava mahdollisimman avoin ja laaja. Ilmoittamistilanteen ulkopuolelle jäävissä tapauksissa asiaa koskeva harkinta tulee tehdä riittävillä tiedoilla ja sen pitää olla riittävän asiantuntevaa. Ehdotetun 77 §:n kolmannen momentin osalta voi perustellusti asettaa esimerkiksi kysymyksen, miten määritelty puolustusvoimien tiedustelupäällikkö voi tietää, mikä tieto tukee syyttömyyttä jossakin poliisin tutkimassa rikosasiassa. Keskusrikospoliisin käsityksen mukaan perusperiaatteena tulee olla tiedon luovuttaminen matalalla kynnyksellä, kun taas tiedon käyttöä esim. rikosprosessissa rajoitettaisiin. Näin sääntely vastaisi muutakin nykykehitystä.

Ehdotetun lain 108 §:n mukaan puolustusvoimat saisi salassapitosäännösten estämättä tietoja poliisin henkilörekistereistä. Keskusrikospoliisin käsityksen mukaan oikeus ei voi olla ehdoton. Poliisin henkilörekisterien käyttöön liittyy ehdoton käyttötarkoitussidonnaisuus, jonka takia esimerkiksi kaikki poliisit eivät voi käyttää kaikkia rekistereitä edes tiedustelutehtävissä. Esitutinnan osalta on huomattava, että poliisissa lähtökohtaisesti tutkinnanjohtaja päättää asiakohtaisesti juttunsa julkisuusarvioista. Asialla on tärkein merkitys tutkinnan ollessa kesken. Myös saatavien tietojen laajuustulkinnossa tulee väistämättä erilaisia näkemyksiä.

Keskusrikospoliisi nostaa esiin esitutkintaviranomaiselle toimimisvelvollisuuden aiheuttamia säännöksiä. Esitutkintalain 3 luvussa on esitutkintaviranomaiselle määrätty ehdoton velvollisuus kirjata myös omaan havaintoonsa tai tiedustelun perusteella tietoonsa tullut rikos. Toiminta-alueelle kuulumatonkin asia on kirjattava heti vastaanotetuksi ja siirrettävä sen jälkeen toiselle viranomaiselle viipymättä kirjattavaksi. Poliisin on toimitettava esitutkinta, kun sille tehdyn ilmoituksen perusteella tai muuten on syytä epäillä, että rikos on tehty. Tässä merkityksessä asian jatkokäsittelyssä tulee varmistua säännösten velvoittavuus puolustusvoimille, joka ainakin tietyiltä osin on esitutkintaviranomaisena. Seikalla on keskeistä merkitystä operatiivisen tiedustelutoiminnan käytännön tilanteissa. Ehdotetun mukaan

puolustusvoimilla on tiedustelun yhteydessä saamistaan tiedoista pakottava ilmoitusvelvollisuus ainoastaan havaitsemistaan ylitörkeistä rikoksista sekä niistäkin ainoastaan vain yleiset tiedot ilman esimerkiksi kertynyttä aineistoa.

Lopuksi

Keskusrikospoliisi korostaa, että lausumastaan huolimatta se suhtautuu tiedustelulainsäädännön mukaan lukien sotilastiedustelun kehittämiseen rakentavasti.

Mainitut perustavanlaatuiset haasteet on mahdollista poistaa yhteiseen suuntaan menevällä valmistelulla. Keskeisimmät jatkovalmisteltavat asiat liittyvät mainitusti ilmoittamiseen. Keskusrikospoliisilla ei ole mitään erityistä asiaan liittymätöntä intressi puuttua sotilastiedusteluun, mutta lausuttuun viitaten (ehdotettu 4 §) sotilastiedustelukohteet sijoittuvat väistämättä Keskusrikospoliisin tehtävien ydinalueelle ja käytännössä samoille operaatioille. Etenkin tässä tarkoituksessa vakavien riskien poistamiseksi matalan kynnyksen ilmoittaminen on välttämätöntä. Ilmoittamiseen läheisesti liittyvän siirtämisen osalta Keskusrikospoliisi viittaa aiemmin mainitsemaansa.

Muiden ilmoitettavien rikosten osalta asiassa voitaisiin muodostaa myös ehdotetusta poikkeava konstruktio, jossa poliisille ilmoitettaisiin matalalla kynnyksellä ja perusoikeudet turvattaisiin poliisille asetettavilla käyttörajauksilla. Tällaista asetelmaa tukee myös vallitseva tilanne, jossa puolustusvoimat ei voi mitenkään tietää poliisin keskeneräisistä esitutkinnoista tai muistakaan operaatioista, eikä poliisi voi ainakaan ennalta edes avata puolustusvoimille kaikkia niitä. Poliisilla on perusteltu tarve saada matalalla kynnyksellä ilmoitukset aina tutkinnan tai muiden poliisitoimien suuntaamiseksi, päällekkäisten operaatioiden estämiseksi ja ehdotetuissa ylitörkeissä rikoksissa.

Muut mainitut ja vielä lausutun ulkopuolelle jääneet haasteet voidaan yhteisessä valmistelussa poistaa suhteellisen helposti.

Keskusrikospoliisin apulaispäällikkö

Tero Kurenmaa

Poliisilakimies

Markus Välimäki